

Машина для здійснення бажань, або Суботик повертається в суботу (скорочено)

Пауль Маар

Пауль Маар

Машина для здійснення бажань, або

Суботик повертається в суботу

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Перший розділ. Грім у четвер

У неділю яскраво світило сонце. Понеділок настав одразу по неділі. У вівторок на роботі пан Пляшкер сидів такий неспокійний, що це помітив навіть його начальник. Він запитав, чому Пляшкер через кожні п'ять хвилин зиркає на годинник, і чому це діється з ним щовівторка. Пан Пляшкер відповів, що це діється лише три тижні, але це все не легко збагнути.

Вдома пан Пляшкер запитав господню будинку – пані Моркван, чи не прийшов пан Вівторакус. Пані Моркван сказала, що скоро братиме з Вівторакуса плату за помешкання, бо він приходить сюди кожного вівторка уже три тижні. Пляшкер заспокоїв пані, сказавши, що якщо сьогодні все піде добре, то Вівторакус більше не приходить. Ці слова здивували пані Моркван. Пляшкер намагався пояснити, що просто хоче, щоб цього разу все вийшло. Адже першого тижня все йшло добре, але пан Вівторакус так боявся запізнитися в гості, що прийшов ще у понеділок. Наступний тиждень теж почався гарно: у неділю сяяло сонце, понеділок настав по неділі, Вівторакус прийшов, як і належить, у вівторок. Проте в середу випало свято і Пляшкера відпустили з роботи. А йому ж вихідний потрібний був у п'ятницю!

Пані Моркван не розуміла нічого. Тоді Пляшкер описав третій тиждень, найгірший: у неділю зірвалася буря, в четвер сяяло сонце. А все ж мало бути не так. Пані Моркван так нічого і не зрозуміла.

Хтось добряче задзвонив у двері будинку. Це прийшов пан Вівторакус. Він дав нести Пану Пляшкеру здоровенну валізу і клітку з птахом – папугою Кулесом. Вівторакус приніс ще й клітку з хом'ячком Анді, Кларцю – білу мишку, й морську свинку.

Пані Моркван доручили нести тварин. Вона вже хотіла накрити свого пожильця мокрим рядном, але при Вівторакусі цього не зробила. Пляшкер знав, що для неї тварини в помешканні – це просто жах.

Пляшкер натякнув другові не брати своїх тварин з собою, коли іде в гості. Але

Вівторакус сказав, що взяв не всіх, пише Анді, Фофо, пана Кулеса й Кларцю! А Нерон, Ніколаус, Товстунець, Оссі, Тукер, Луу і всі раки лишилися вдома!

Вівторакус повідомив, що наступного тижня не прийде у вівторок, бо повезе Тукера до перукаря. Ця новина засмутила Пляшкера, і він відкрив таємницю: Вівторакус має приходити у вівторок задля того, щоб у суботу вернувся Суботик! Суботик прийде лише в тому разі, якщо тиждень буде таким: у неділю сяятиме сонце, понеділок настане відразу по неділі, у вівторок навідається пан Вівторакус, середа припаде на середину тижня, у четвер чотири рази прогуркоче грім, а в п'ятницю Пляшкера відпустять з роботи. Отоді в суботу завітає Суботик!

Пан Вівторакус образився, що потрібен другові лише заради якогось Суботика. Схопивши усіх своїх тварин і валізу, Вівторакус пішов геть. Пляшкер намагався вибачитися, але Вівторакус сів у машину і поїхав, нічого не сказавши.

Смутний та невеселий повернувся пан Пляшкер до будинку. Він почав напружено думати. Хоча пан Вівторакус так раптово пішов собі, але ж він тут був! Отже, тиждень поки що не поламався. Вихідний у п'ятницю він міг випросити у начальника. Єдине, чому пан Пляшкер неспроможний був зарадити, — це накликати грому в четвер.

У четвер пані Моркван впустила у дім чоловіків, які принесли пану Пляшкеру три бляшані аркуші. Це її дуже здивувало. Чоловіки теж не знали, навіщо бляха. Коли пан Пляшкер того дня прийшов з роботи, пані Моркван перехопила його вже в коридорі. Пан Пляшкер весь засяяв, дізнавшись, що замовлення вже є. Пляшкер взяв на кухні ополоника й качалку. Один бляшаний аркуш положив на двох поставлених один навпроти одного стільцях. А тоді почав гримотіти, гурготіти і торохкати. Пані Моркван почула і побачила, що коїться, і на мить утратила мову. Вона подумала, що Пляшкер з'їхав з глузду. І порадила завтра не йти на роботу. Вона навіть запропонувала, що сама подзвонить і усе пояснить начальникові. А Пляшкер радів, що вдалося зробити грім, а завтра не піде на роботу.

В суботу пан Пляшкер прокинувся рано-ранісінько. Він був занадто неспокійний і побіг шукати Суботика. Він оббігав усе місто, обстежив усі вулиці, позазірав у парадні входи геть усіх будинків, заглянув навіть у якийсь бак на сміття, бо там начебто щось зашаруділо. Але Суботик не прийшов. Уже аж як споночіло, повернувся зажурений пан Пляшкер додому. Вдома Суботика не було. Мабуть, тому, що грім був несправжній. Та тільки-но Пляшкер сів, стілець під ним із тріском розвалився, і пан Пляшкер опинився під столом. "Агов, татку! Не треба було мені підгризати ніжок у цього стільця. Тепер ви на мене сердитесь?". Це говорив Суботик. Пляшкер зрадів. Він стирчав тепер із тієї діри, стоячи поміж чотирма ніжками столу, з начепленою на голову білою скатертиною, безпорадно махаючи руками в повітрі. Суботик радів, бо подумав, що вони гратимуть у привидів. Він взяв простирadlo й закутався в нього з головою. Тієї хвилини двері відчинилися, і пані Моркван, жахнувшись двох привидів, миттю захряснула двері.

Суботик розповів Пляшкеру, що сидів сам-самісінький з обіду до вечора в цій кімнаті і йому захотілося їсти. Тому він погриз стільницю, ніжки від стільця. "Та це ж

дріб'язок для машини здійснення бажань!" — говорив Суботик.

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Другий розділ. Машина для здійснення бажань полюбляє точність

У неділю пана Пляшкера збудив спів Суботика, який прикріпив до порожньої рами столу скатертину таким чином, що вийшов гамак.

Суботика на вигляд був такий самісінький, як тоді, коли пан Пляшкер уперше здибав його на вулиці: хоботець, обличчя все в синіх цятках, а спина густо вкрита цупкою рудою шерстю. Не було лиш водолазного костюма, бо Суботик його з'їв. Тому Пляшкер загадав гарного, нового, блакитного водолазного костюма! Він проказав бажання двічі. З обличчя Суботика зникли дві сині цятки. Зате на панові Пляшкерові поверх піжами з'явилися два водолазні костюми.

Пан Пляшкер скидав костюми і лаявся, бо загадував один костюм і для Суботика. Пляшкер тепер загадав бажання правильно. На обличчі в Суботика поменшало ще на одну синю цятку. Суботик говорив, що тепер з магазину зникло вже три водолазних костюми. Пляшкер налякався, що пані Моркван побачить костюми і запідозрить Пляшкера у крадіжці, тому загадав, щоб костюми знов опинилися в магазині. Тільки-но він це сказав, як у Суботика з обличчя де й ділися три сині цятки. А слідом за ними зникли три водолазні костюми. Пляшкер жалів, що зник костюм Суботика, а той пояснив, що бажання треба загадувати точніше. Пляшкер хвилюку подумав, а тоді загадав, щоб костюм Суботика повернувся. Ще одна синя цятка зникла з Суботикового обличчя, зате він тепер вдоволено гойдався у своєму "гамаку", вбраний у водолазний костюм.

Пан Пляшкер загадав ще, щоб стілець і стільниця стали цілими і... Побачив, що Суботик тепер затиснутий стільницею. Довелось загадувати все заново. А потім Пляшкер звелів, щоб його вмили, витерли, поголили, вдягнули. А тим часом цяток на обличчі Суботика все меншало. На свої бажання Пляшкер витратив уже двадцять чотири цятки. Лишилося дев'ять. Суботик просив уважніше ставитися до бажань.

Суботик і Пляшкер мали перенестися на горище, де Пляшкер сховав машину для здійснення бажань. Але Пляшкер не вказав, на чіє горище, тому вони потрапили на горище пана Амфібера. Цей пан лютував і грозив поліцією, а потім замкнув друзів на горищі.

Через деякий час пан Амфібер з двома поліцаями брався сходами нагору. Та на горищі не було вже нікого. Поліцейські подумали, що пан хотів з них пожартувати.

А Пляшкер і Суботик перенеслися тепер уже на горище пані Моркван. Пляшкер забажав, щоб машина перенеслась у його кімнату. Брудна машина стояла тепер на чудовій скатертині. Тоді Пляшкер забажав, щоб весь бруд зник і з кімнати, і з машини. А потім – щоб у машини була ручка, якою цю машину можна вмикати й вимикати і загадувати бажання.

Тепер Пляшкер забажав у машини цілу купу грошей. З'явилися різні гроші: марки,

долари, рублі, динари, і в різних місцях. Тому Пляшкер забажав, щоб усі вони зникли, бо він не знав, що з ними робити. Машина перегрілася і вимкнулася для перепочинку. Пляшкер вирішив піти кудись поїсти за цей час. Але пан Пляшкер мав порожній гаманець, бо ж звелів, щоб усі гроші зникли з кімнати. Друзі залишилися вдома грати шахи. А коли машина відпочила, Пляшкер загадав собі купу двадцятимаркових банкнот. Пан напакував собі грішми обидві кишені піджака й сказав Суботикові, що тепер можуть добряче попоїсти.

В коридорі їх перехопила пані Моркван. Вона побачила Суботика і сказала, що це той Робінзон, що перекидав її тиху-мирну оселю догори ногами. Жінка питала, чи він тут житиме з Пляшкером. Пан витягнув паку грошей і заплатив за проживання Суботика у домі пані Моркван. І поки пані стояла, роззявивши рота, пан Пляшкер разом із Суботиком зник за дверима.

Друзі зайшли до вишуканого аристократичного ресторану. Суботик сів за вільний стіл. Пані й панове розмовляли між собою лише стихенька. Це таки справді був шикарний ресторан. Пляшкер просив Суботика не галасувати і поводитись чемно.

Шикарний офіціант у чорному фракі підійшов до їхнього столика. Він несхвально розглядав водозахисний костюм Суботика і сказав, що плавати треба іти в басейн. Суботик сказав, що у них гроші на обід є.

Офіціант порадився з іншим офіціантом, і Пляшкера з Суботиком пересадили за столик у глибині. Офіціант приніс ресторанне меню, яке називав картою страв. Суботик відкусив шматок "карти". Офіціант почав сваритися. Усі відвідувачі здивовано повернули голови їхній в бік. Один з відвідувачів сказав, щоб цих двох вигнали з ресторану. Пляшкера і Суботика вигнали, але вони ще мали заплатити за меню, яке пошкодили. Пляшкер віддав офіціантові жмут двадцятимаркових банкнот. Побачивши стільки грошей, офіціант вибалушив очі. Він запропонував zostатися, але друзі вийшли.

Вони подалися до ятки, де продавали ковбаски. Пляшкер замовив дві пригорілі ковбаски з гриля з добрими порціями кетчупу, майонезу та гірчиці. Пляшкер дав продавцеві дві двадцятимаркові купюри.

Покинувши враженого продавця ковбасок, пан Пляшкер відніс тарілки до маленького столика біля ятки. Він загадав, щоб усі страви, що замовлені й ще будуть замовлені тим чоловіком в ресторані, що казав вигнати Пляшкера і Суботика, стояли тут перед ними на оцьому столику, а у ресторані з'явилися пригорілі ковбаски. З обличчя Суботика зникла передостання цятка, а на столі перед ними де не взялося сім вишуканих страв: суп з трюфелями, лососевий шніцель у винній підливі, паштет з качиною печінки, запечена спаржа, куріпка з кучерявою капустою, морожені персики в сиропі, салат.

А в ресторані під срібною покривкою на великому срібному тарелі в бридкій приправі з кетчупу, гірчиці й майонезу плавали на двох розм'якхих картонних тарілках дві напівзгорілі ковбаски.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Третій розділ. Пан Кулес вилетів

Понеділок минув без пригод. У вівторок рано якимось незвично задзвонив будильник – надто тихо і глухо. Пан Пляшкер виявив, що Суботик з'їв будильника, залишивши стрілки. Пляшкер загадав машині, щоб надалі Суботик більше нічого того не їв, що є в його кімнаті. І щоб будильник знову стояв на столі, щоб стрілки знов були на циферблаті, щоб будильник знову був справний, щоб він сьогодні не йшов на роботу. Останнього бажання машина вже не виконала, бо стомилася, тому Пляшкер пішов у свою контору.

Та вже за дві години він у доброму настрої повернувся додому. З його кімнати йшов дим. Пан Пляшкер жахнувся, рвучко відчинив двері й побачив Суботика, що мирно сидів перед індіанським вігвамом, якого побудував з двох громоробних бляшаних аркушів. На третьому бляшаному аркуші було багаття. Суботик курих люльку, скручену з газети.

Пляшкер сварився, особливо за газету, якої ще не читав. Але Суботик сказав, що знає все, що там написано, наприклад, про зникнення з міської ощадкаси чотири тисячі шістсот двадцять марок, усі купюри – по двадцять марок. Пляшкер налякався, щоб часом не став грабіжником банків, адже це йшлося про його позавчорашні гроші. Він загадав машині, щоб усі гроші знову зникли. Пан Пляшкер застромив руки в кишені піджака й з полегкістю пересвідчився, що вони порожні.

Пляшкер розповів, що начальник, після дзвінка пані Моркван у п'ятницю, відпустив його на кілька днів відпочити.

Раптом хтось подзвонив у двері. Прийшов пан Вівторакус, хоч обіцяв, що ноги його тут не буде. В одній руці він тримав клітку з птахом, а в другій – невеличкий акваріум із золотою рибкою.

Пан Пляшкер був страшенно зворушений, бо друг вибачив йому. Він познайомив Вівторакуса з Суботиком. Пляшкер відправив Суботика погуляти, а сам хотів поговорити з Вівторакусом.

Вівторакус побачив машину і спитав, що це таке. Він не повірив, коли Пляшкер пошепки пояснив, що вона здійснює бажання. А потім Вівторакус загадав, щоб його папуга Кулес говорив. Машина загула, і лампочка перестала блимати. Вівторакус висловив своє бажання не точно, але було пізно. Тепер папуга говорив безперестанку.

У двері постукали. Пан Пляшкер миттю накинув на машину простирадло, а пан Вівторакус накинув свій піджак на клітку з папугою. Зайшла пані Моркван, розглянулася по кімнаті і запитала прогноз погоди на завтра. З-під піджака почав говорити папуга. Пані Моркван швиденько захряснула двері з того боку.

Папуга Кулес не вгавав ані на мить. Пан Пляшкер загадав, щоб пан Кулес більше не говорив. Папуга замовк, але тепер не говорив взагалі. Тому Вівторакус загадав, щоб пан Кулес умів говорити так, як він. Тепер папуга говорив чудово. Він захотів пити і полетів на кухню. Пані Моркван саме була там. Папуга попросив відчинити вікно. А

коли його бажання виконали, він зник.

Пан Вівторакус вибіг з будинку за папугою. Пані Моркван кинулася слідком за ним. Саме як пан Пляшкер і собі мав метнутися ловити пана Кулеса, повернувся з прогулянки Суботик. Він сказав, що ловити папугу не треба, бо є машина. Але вона, як виявилось, саме відпочивала. Тому друзі посідали за стіл та й заходилися грати в "кутики".

А тим часом в іншій частині міста до пана Амфібера у вікно залетів Вівторакусів папуга. Пан Амфібер подумав, що можна отримати винагороду за папугу. Амфібер дуже здивувався, що папуга так гарно розмовляє. Та ще й папуга сказав, що бачив типа у водолазному костюмі. А такий же тип був у Амфібера на горищі! Амфібер тішився, що має свідка. Він ухопив порожній кошик на папери й накрив ним птаха. А потім помчав до поліційного відділку.

Тим часом пан Пляшкер із Суботиком дограли партію. Машина відпочила, і Пляшкер загадав, щоб пан Кулес знову опинився в своїй клітці. І враз ошелешений птах опинився в клітці, а Суботик мерщій зачинив її дверцята.

Засапаний пан Амфібер прибіг до поліційного відділку. Там йому, звичайно, не повірили і обіцяли покарати за неодноразове висміювання поліції. Амфібер побіг додому, щоб принести папугу у відділок. Та папуги вже не було. Амфібер боявся, щоб його не довели до божевілля.

Тим часом пан Вівторакус та пані Моркван повернулися додому. Вівторакус зрадив поверненню папуги. Зібравши усі свої речі і тварин, Вівторакус пішов до машини. Пан Пляшкер із Суботиком провели його на подвір'я. А пані Моркван, почервонівши, запросила Вівторакуса приходити коли-небудь на чашечку кави.

Пляшкер сказав Суботикові, що за останні дні сталося багато див, але найбільше диво – те, що пані Моркван з власної волі запросила пана Вівторакуса на каву.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Четвертий розділ. Ще одна втеча

Суботик натирав скатертиною машину для здійснення бажань і співав. Його спів розбудив пана Пляшкера. Суботик почав читати газету, де йшлося про скандал у ресторані: відвідувач звинуватив офіціанта в тому, що останній зловмисно подав йому пригорілі ковбаски. У подальшій колотнечі одна з пригорілих ковбасок влучила в око дружині відвідувача, ще кількох відвідувачів та комерційного директора обляпало майонезом.

Згодом Пляшкер придумував, що б таке загадати сьогодні. І він придумав, що хоче автомобіль. Машина з'явилася просто серед кімнати, бо Пляшкер знову не уточнив бажання. Тоді пан загадав, щоб автомобіль був у дворі. Незабаром прийшов поліцей, бо машина була припаркована під дверима будинку на тротуарі. Пляшкер боявся сідати за кермо, бо водити не вмів. Але довелося сісти, щоб припаркувати машину правильно. До нього приєднався Суботик. Саме він давав підказки, як керувати автомобілем.

Пляшкер радів, коли авто рушило. Виходило, що він вміє їхати.

Авто, підстрибнувши, звернуло з тротуару й виїхало на дорогу. Їзда починала подобатись Пляшкеру. Та незабаром машина заїхала у будинок. Пан Пляшкер стукнувся головою об кермо, забряжчали шиби, і врешті авто, сіпнувшись назад і знявши хмару куряви, зупинилося.

Пан Пляшкер силкувався щось розгледіти крізь хмару куряви, яка поволі осідала. Виявилось, що вони заїхали у замкнені двері чиєїсь веранди. Машина стояла в незнайомій кімнаті, розсунувши перед собою стіл і стільці. Цей будинок належав пану Амфіберу. Пляшкер і Суботик кинулись тікати додому, коли їх побачив Амфібер. Він репетував услід їм і погрожував поліцією.

Вдома Пляшкер біля машини для здійснення бажань загадав, щоб його авто знову з'явилося там, звідки прибуло, і щоб у вітальні пана Амфібера все знову було так, як раніше.

Два вже знайомі нам поліцаї у відділку саме пили по чашечці кави, коли до приміщення влетів пан Амфібер. Йому знову не повірили. Ображений, він ішов додому і думав про чужинців у водолазних костюмах, папуг, що розмовляють людською мовою, щезають з-під кошиків на папери, автомобілі, що стоять під люстрами у вітальнях, і поліцію, якій і за вухом не свербить. Але коли він прийшов додому, усе було на своїх місцях.

Пляшкер мріяв про канікули на безлюдному острові. Але Суботик сказав, що повернутися вони звідти не зможуть, адже машина буде тут. Тому побувати на безлюдному острові можна кожному по черзі. Одного разу Пляшкер вирушить туди, а потім Суботик його поверне. А тоді – навпаки.

Пляшкер наказав машині, що хоче негайно опинитися на безлюдному острові. Машина загула, і ось уже Суботик залишився в кімнаті сам-один. Через п'ять хвилин він загадав, щоб його тато – пан Пляшкер, повернувся. Виявилось, що Пляшкер побував мало не на Північному полюсі і дуже змерз.

Пляшкер тепер загадав, щоб опинитися на жаркому безлюдному острові. Машина загула, й пан Пляшкер зник. А коли повернувся, то холоша штанів була обгоріла і ще трохи курилася, адже Пляшкер потрапив на вулканічний острів.

Втретє Пляшкер загадав опинитися на такому безлюдному острові, де є пальми, білий пісочок, прозорі джерела, блакитне море й багато сонця.

Машина загула – і Суботик знову лишився на самоті. Коли Пляшкер повернувся, то був дуже задоволений і сказав, що хоче, щоб Суботик теж це все побачив. Суботик не встиг спинити Пляшкера, було вже запізно. Вони ще почули, як машина, легенько клацнувши, вимкнулася, — і вже стояли обидва на березі моря під кокосовою пальмою.

Перед ними гомонів прибій і низько над поверхнею води літали великі морські птахи. Позад них у густому пралісі хрипко озивалися дикі папуги й верещали мавпи.

Пляшкер переживав, що тепер вони ніколи не повернуться додому. але Суботик сказав, що в нього на лиці лишилася ще одна цяточка.

Тепер, знаючи, що в них є змога повернутися додому, Пляшкер хотів побути тут

тиждень-другий. Викупавшись у морі, вони попадали на дрібненький пісочок, аби обсушитися на сонці. По якомусь часі Суботик видерся на кокосову пальму й нарвав та накидав додолу велетенських кокосових горіхів. Він порозлущував горіхи своїми гострими зубами.

Згодом Суботик поставив курінь. Увечері обидва сиділи перед ним і дивилися в небо, дивуючись із того, що зірки тут набагато яскравіші й більші, ніж над рідною домівкою.

Вітер віяв у бік моря й стиха шелестів пальмовим листям. Суботик заспівав пісню про море, а потім обидва заснули.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

П'ятий розділ. Суботик у небезпеці

Над вухом гуло й дудніло. Пляшкер думав, що це Суботик. Але це був не він. Вони вилізли з куреня і роззирнулися довкола. Ген-ген за смугою прибою об'якорився пароплав. Два моторні човни поволі підпливали до берега.

Чекаючи на гостей, Пляшкер і Суботик принесли з пралісу всіляких плодів і спокійно поснідали. Після сніданку пішли поплавати, а тоді трішки задрімали. Обидва човни тим часом зникли за піщаною косою.

Саме тоді до пані Моркван прийшов пан Вівторакус із букетом квітів у руці. Пані Моркван почервоніла. Вівторакус прийшов під приводом того, що провідує Пляшкера. Пан Вівторакус постукав у двері кімнати пана Пляшкера, але ніхто не відчиняв. Тому пані Моркван запросила пана Вівторакуса на каву, поки Пляшкер, як вони думали, спить.

Найближчий вигин морського берега саме огинала група туристів. На чолі групи крокував чоловік у тропічній уніформі, з мегафоном у руці. Він дуже здивувався, побачивши пана Пляшкера з Суботиком. Туристи питали, хто вони такі. "Це – тато Пляшкер, а я звуся Робінзон", — пояснив Суботик. Туристи подумали, що це справжні Робінзони. Туристи посідали коло пана Пляшкера й Суботика, порозкривали свої вакуум-пакунки з їжею і хутко спорожнили принесені з собою консервні бляшанки та пляшки. Незабаром чудовий білий узбережний пляж під пальмами лежав рясно вкритий папером, порожніми пластиковими пакетами та пластиковими ж пляшками з-під лимонаду. Пляшкер сказав Суботику, що пора звідси тікати.

Керівник екскурсії хотів врятувати їх із острова, долучивши до своєї групи. Пляшкер і Суботик, під приводом того, що мають дещо взяти з куреня, подалися туди й повлазили всередину.

Тим часом пан Вівторакус випив уже не одну, а цілі три чашечки кави. З кімнати пана Пляшкера все не чуто було ані звуку. Вівторакус зайшов туди, але нікого не було. Пана Вівторакуса взяла підозра. Пані Моркван пішла, а він почав роздивлятися машину для здійснення бажань. Вона стояла готова до вжитку, бо лампочка горіла. Вівторакус хотів порятувати друзів і забажав, щоб вони опинилися під дверима

будинку.

Саме тоді в курені з пальмового листя пан Пляшкер нахилився до Суботика й прошепотів: "Я хочу, щоб ми зараз опинилися дома, в моїй кімнаті!".

Перед Вівторакусом постали Пляшкер із Суботиком і раптом знов десь ділися. Тепер вони стояли під дверима будинку, а тоді знову стояли в кімнаті, а тоді знову під дверима надворі. І, нарешті, біля пана Вівторакуса в кімнаті. А на машині яснішав слабенький блакитний промінець. Суботик закричав Вівторакусу тримати їх, але вони знов зникли. Коли ж обидва, вкотре вже, з'явилися в кімнаті, пан Вівторакус ухопив пана Пляшкера за руку, а Суботик щосили вчепився за пана Пляшкера. Суботик кричав вимкнути машину.

Пан Вівторакус вимкнув. Суботик збуджено показував на блакитну лампочку у верхній частині машини, що блимала тепер дедалі швидше. Суботик сказав, що двоє протилежних за змістом бажань змагаються між собою, подужає або машина, або він. Для слабшого це закінчиться погано, страх погано.

Суботикові стало зле. Пан Пляшкер страшенно стривожився. Він узяв Суботика на руки й дуже обережно посадив у крісло. І Суботик, і машина були гарячі. Декотрі дротинки в машині розжеврілися, лампочки спалахували сліпучим світлом і перегорали, зсередини здіймався чорний дим.

Пляшкер приклав мокру ганчірку Суботикові до лоба, ганчірка запарувала. І тієї ж миті машина засичала, в ній щось клацнуло, блакитне світло ще раз блимнуло й погасло. Суботик промимрив, що він переміг, а машина перегоріла. Він полегшено зітхнув і... зомлів. Пляшкер дуже дбайливо взяв Суботика на руки, підняв його з крісла й поклав на ліжку.

Коли Суботик прийшов до тями, то сказав, що машина поламалась, а він страшенно втопився, тому мусить довго відсипатися. Він повернувся на бік і враз заснув.

Пан Пляшкер і пан Вівторакус розговорилися і зрозуміли, що загадали бажання одночасно. Пан Пляшкер був сердитий, бо хвилювався за Суботика. Вівторакус теж образився. Друзі посварилися. Вівторакус пішов геть.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Шостий розділ. Коротке замикання

Уранці пан Пляшкер прокинувся від того, що Суботик дав йому легенького щигля по носі. Він уже був здоровий.

Пан Пляшкер переживав, бо в суботу Суботик уже мав іти. Суботики завжди так: приходять у суботу і в суботу йдуть собі. А Пляшкер так хотів загадати бажання, щоб Суботик не йшов.

Суботик сказав, що спробує полагодити машину, але потрібно: у три дроти звиту сталеву струну, два з половиною сантиметри цинкового дроту, викрутку, шурупів і зо два старуватих огірки (бо Суботик завжди голодний).

Після сніданку Суботик дуже уважно обдивився машину. Постукав по корпусі,

трохи перехилив, щоб оглянути спіднизу, а тоді обстежив зверху. Справи були погані. Потрібний був відтинок дратви. Суботик побіг його шукати і повернувся аж після обіду.

Суботик заходився відгвинчувати передню стінку машини і щось лагодити. Коли лампочка раптом слабенько зажевірла, у машині щось залушало, затріскотіло, і вгору попливли легенькі хмарки диму. Суботик сказав швидше щось загадати. Пляшкер загадав п'ять марок. Та замість них з'явилося п'ять шкварок. Вдруге він загадав шапку, але з'явилася жабка. Втретє загадав банкноти, але на столі де не взявся млинок для кави. Тоді Суботик сказав, що треба бажати мало не впритул до того, що хочеться! Наприклад, Пляшкер хотів маленький стільчик-триніжок, але треба загадати горішок. Пляшкер загадав горішок, але з'явилася консервна бляшанка.

У машині щось луснуло, лампочка, яка щойно ледь-ледь світилася, враз погасла. Суботик оголосив, що сталося коротке замикання.

Лишивши, як є, все, що постачила їм машина, Суботик і Пляшкер вирішили зробити коротке перемикання – піти поїсти.

*Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Сьомий розділ. Остання цятка

Уранці наступного дня не Суботик, як завжди, збудив пана Пляшкера, а пан Пляшкер розколошкав Суботика своїм лементом, бо всередині у машині все перегоріло й розплавилось. Суботик сказав, що машину треба залити оцтом або змастити олією. А краще і цим, і тим.

У пані Моркван пан Пляшкер позичив оцту й олії. Суботик виліз на стіл і спочатку спорожнив у машину пляшечку з олією, потім вилив туди ж таки оцет і нарешті сипнув у розтруб добру жменю солі. Машина почала потріскувати, над нею злетіли іскри, і слабенько заблимала червона лампочка. Пан Пляшкер уже хотів загадати, щоб Суботик назавжди..., але захотів спершу випробувати машину, тому загадав стомаркову купюру. Машина жахливо застогнала, загарчала й закректала, червона лампочка заблимала з шаленою швидкістю, і на столі справді з'явилася грошова купюра. Але вона була в тридцять чотири марки, а такої купюри насправді ж немає.

Тоді Пляшкер вирішив загадати щось навспак. Він загадав купюру в тридцять чотири марки. З'явився рятувальний круг. Суботик зневірено похитав головою. Пляшкер загадав, щоб його крісло літало. Але замість крісла, на вулиці поїхало кудись авто одного пана. Пляшкер загадав розкішний сніданок. У кімнаті нічого не сталося. Зате з кухні враз почувся зойк, а тоді поклик пані Моркван. Вона показала, що всі полицки кухні були вщерть напхані вареними спагеті. А усі шухляди були вщерть повні теплого томатного соусу. Пан Пляшкер пообіцяв допомогти приборати.

Він пішов до своєї кімнати по Суботика. Однак там він мерщій увімкнув машину для здійснення бажань і загадав, щоб посеред кухні в пані Моркван стояла величезна каструля, а в ній – усі макарони й томатний соус із кухонних меблів! Але посеред кухні виросла яблуня. Суботик нагнув гілку й зірвав яблуко. Макаронів і соусу вже не було.

Пан Пляшкер загадав, щоб пан Амфібер цієї ж миті сидів у своїй ванні з водою. Але враз зникла шафа. Пляшкер загадав, щоб шафа з'явилася, але він сам зник.

"Ото дурість! Він-бо знає, що машина зсунулася з глузду! Ну, сподіваюся, все вийде на добре!" — сказав Суботик і вимкнув машину. Тоді сів на стілець і став чекати.

Кілька хвилин по тому пан Амфібер знов з'явився в поліційному відділку. Він говорив, що у його ванній кімнаті з'явилася старовинна дубова шафа. Поліцай сказав, що жодного разу не чув, щоб хтось звертався до поліції, бо йому щось принесли. Звертаються, коли у тебе щось вкрали. Тому пана Амфібера відправили додому.

Суботикові довелося чекати дуже довго. Урешті-решт, коли він уже вирішив іти шукати пана Пляшкера до міста, рипнули двері будинку. Пляшкер зайшов до кімнати і відразу просто впав на ліжку – такий був стомлений: машина закинула його за шість кілометрів від дому.

Суботик запропонував винести машину на горище. А щоб ніхто ніколи її не ввімкнув, Суботик з'їв важілець-перемикач. Машину доправили на горище.

Пан Пляшкер вголос роздумував, що ж ця машина дала йому: ані автомобіля, ані грошей, нічогісінько. Суботик засміявся і сказав, що Пляшкер загадував не ті бажання і просив лише певних речей: багато грошей, авто, подорож на острів, смачної їжі. Може, треба було придумати інакші бажання? Пляшкер сказав, що треба було загадувати стати мужнішим чи зробитися добрим водієм.

Суботик, щоб якось розвеселити Пляшкера, сказав йому повсякчас думати про слона. І розповів вірш:

Де палкі бажання й сталі,
там є успіх без машин, –
й слон заграє на роялі,
як захоче дуже він!

Пан Пляшкер не витримав – засміявся. І сказав, що волів би, щоб Суботик завжди залишався з ним. І треба було цього забажати ще першого дня. А ще Пляшкер хотів, щоб його друг Вівторакус більше не гнівався і знов навідався. Суботик сказав, що можна просто піти до Вівторакуса і вибачитися. Та Пляшкер навіть не знав, де мешкає Вівторакус. Суботик запропонував піти до найближчого телефона-автомата і пошукати в телефонній книзі, де саме він мешкає. Пан Пляшкер зрадів і так швидко кинувся бігти сходами наниз, що Суботик ледве встигав за ним.

Пан Вівторакус аж рота роззявив з дива, коли пан Пляшкер із Суботиком несподівано з'явилися перед дверима його будинку. Пан Пляшкер вибачився. Друзі помирилися і випили чаю. А потім усі пішли до пані Моркван. Вона раділа, бо дерево на кухні зникло. Але сумувала, бо замісила тісто на яблучний пиріг, а яблук уже не було. Вівторакус і Моркван пішли у продуктову крамницю по яблука. А пан Пляшкер із Суботиком лишилися самі в кухні.

Пан Пляшкер сів на кухонний ослінчик і сказав, що дуже радий, бо помирився з другом. І тепер спробує здійснювати власні бажання самотужки. Без машини. Шкода лише, що Суботика не буде. Тут Суботик сказав поглянути за його ліве вухо. Він

відтягнув своє ліве вухо вперед і нагнув голову пана Пляшкера ближче до своєї. А сам так сміявся, що голова його вся трусилась. За вухом була одна синя цятка! Пляшкер загадав бажання, щоб Суботик назавжди лишився з ним.

І тоді з-за вуха в Суботика враз зникла остання синя цятка.

Стислий переказ по розділам, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.